

Arrest

**nr. 152 408 van 14 september 2015
in de zaak RvV X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 oktober 2014, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 april 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 21 april 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2014 werd ingediend door:

*Naam: [N.]
Voorna(a)m(en): [N.B.]
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

*- loonfiches 'Opnieuw & Co VZW' voor de periode mei - juli 2014
- attesten OCMW Antwerpen dd. 01.10.2014 en 20.01.2015 waaruit blijkt dat hij in de periode januari 2004 - mei 2007 en in de periode oktober - december 2014 financiële steun (leefloon) genoot van het OCMW*

Volgens de meest recente gegevens van het OCMW van Antwerpen blijkt dat de Belgische onderdaan een leefloon ontvangt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden bedragen niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“Verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

[...]

Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van de vader van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat de vader van verzoeker geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van de vader van verzoeker! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

De bestreden beslissing stelt het volgende:

“2° worden middelen verkregen uit aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.”

In casu ontvangt de vader van verzoeker een leefloon.

Het is echter onredelijk van verwerende partij om de aanvraag van verzoeker te weigeren, zonder een behoeftanalyse te maken.

Arrest nr. 121/2013 van 26.09.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

Uit het voorgaande blijkt dat, indien verwerende partij van mening is dat het inkomen van de vader van verzoeker niet voldoet, individueel en concreet dient te onderzoeken welke bestaansmiddelen zij nodig hebben.

In casu heeft verwerende partij dit niet gedaan.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg vernietigd dient te worden omdat zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Indien er een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek verricht zou worden, blijkt dat verzoeker en zijn vader wel degelijk voldoen aan de voorwaarden m.b.t. de bestaansmiddelen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving.

Dat Kruispunt-Migratie.be het volgende vermeldt:

“Als je Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag de DVZ je aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De DVZ moet eerst een behoeftanalyse maken van het gezin (zie artikel 42, §1, tweede lid Vw). Op basis daarvan bepaalt de DVZ welke bestaansmiddelen de (stief)ouder of (stief)grootouder nodig heeft om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid”

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele wijze dat verwerende partij enig onderzoek of een behoefteanalyse zou gemaakt hebben.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinssherenigingrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten, bij het opleggen van een inkomenvereisten, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinsshereniging: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinsshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinsshereniging individueel moeten behandeld worden, geschonden is.

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Dat hij in casu meer dan genoeg inkomen heeft om hemzelf en verzoeker te onderhouden.

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en uitgebreid onderzoek uit te voeren?

Men had minstens verzoeker kunnen contacteren om bijkomende informatie te bekomen om de situatie correct in te kunnen schatten.

Het lijkt wel alsof verwerende partij eerder geneigd is om een negatieve beslissing te nemen dan om een grondig onderzoek uit te voeren naar het dossier van verzoeker.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker in eerste instantie zelf zijn dossier diende aan te vullen.

Doch, dit neemt niet weg dat verwerende partij een verplichting heeft om een redelijke beslissing te nemen.

Men kan het verblijfsrecht van verzoeker niet zomaar afnemen zonder een grondig onderzoek uit te voeren!

[H]et is mede daarom dat het onbegrijpelijk is dat men op geen enkel moment verzoeker gecontacteerd heeft om te weten te komen of zijn vader inderdaad financieel capabel was om voor hem in te staan.

Verzoeker mag op zijn minst verwachten dat verwerende partij om bijkomende informatie zou vragen en een grondig onderzoek uit te voeren, alvorens men het verblijfsrecht beëindigd.

Gelieve in de bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 4)

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt. In andere dossiers vraagt men immers wel om bijkomende informatie, terwijl men het in dit dossier nalaat.

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van het inkomen van de vader van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

De vader van verzoeker heeft steeds ingestaan voor zijn eigen onderhoud en kan zijn zoon onderhouden, hetgeen hij momenteel ook doet!

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Dat de vader van verzoeker wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van de vader van verzoeker! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! De vader van verzoeker heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

*A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."
DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."*

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. X van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, de beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vereist dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende is.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar de voorwaarden die in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden gesteld, uiteengezet dat verzoekers vader een leefloon ontvangt van het OCMW en verzoeker daarom geen recht op verblijf in functie van zijn vader kan laten gelden. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op een toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Deze motiveringen, die niet kunnen worden afgedaan als louter abstracte en vormelijke stijlformules, zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden liet gelden in functie van zijn Belgische vader en dat deze persoon een leefloon ontvangt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat zijn vader “meer dan genoeg inkomen heeft om hemzelf en verzoeker te onderhouden”. Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet mag verweerder verder een leefloon niet in aanmerking nemen bij het onderzoek of de gezinshereniger beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker stelt dat verweerder desondanks een behoefteanalyse had dienen door te voeren. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het gegeven dat een behoefteanalyse, zoals bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verweerder er toe te brengen “om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. In casu heeft verweerder evenwel verzoekers verblijfsaanvraag niet afgewezen omdat diens vader een inkomen had dat lager lag dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag, doch wel omdat verzoekers vader volgens de meest recente gegevens zelf afhankelijk is van een leefloon. In deze situatie is het niet vereist om een behoefteanalyse, in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, door te voeren aangezien reeds vaststaat dat de gezinshereniger niet eens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en het derhalve zeker is dat hij niet over een inkomen beschikt dat toelaat te voorzien in de behoeften van de vervoegende persoon zonder ten laste vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2012, nr. 223.807; RvS 26 juni 2015, nr. 231.761)

In zoverre verzoeker nog verwijst naar artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG kan het volstaan te duiden dat verzoeker de gezinshereniging met een Belg in België beoogt en deze richtlijn – bij gebrek

aan een grensoverschrijdend aspect – bijgevolg niet van toepassing is (cf. artikel 3.1 van voormelde richtlijn).

Er dient ook op te worden gewezen dat in casu geen beslissing werd genomen waarbij een bestaand verblijfsrecht wordt beëindigd., Verweerder heeft daarentegen vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar enig recht op verblijf te kunnen laten gelden. Verzoekers beschouwingen inzake het sociaal-economisch onderzoek dat een beslissing tot het beëindigen van een recht op verblijf dient vooraf te gaan zijn dan ook niet relevant.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Aangezien de voorwaarden waaraan een vreemdeling dient te voldoen om aanspraak te kunnen maken op een recht op verblijf als descendent ten laste van een Belgische onderdaan duidelijk in de Vreemdelingenwet zijn bepaald en niet wordt aangetoond dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan tevens geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.1.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden benadrukt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoeker licht toe dat verweerder in andere gevallen bijkomende inlichtingen vraagt alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen en hij dit niet deed in zijn geval. Hij verwijst hierbij naar een “stuk 4”. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen “stuk 4” bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd en dat er geen aanwijzingen zijn dat verweerder in regel inlichtingen opvraagt omtrent de financiële situatie van een gezinshereniger op een ogenblik dat hij reeds kennis heeft van het feit dat deze persoon een leefloon ontvangt. Er dient daarenboven te worden herhaald dat in casu geen beslissing tot beëindiging van het verblijf werd genomen, doch wel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Daarnaast moet nog worden aangegeven dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet impliceert dat wanneer een vreemdeling een recht op verblijf laat gelden verweerder in de plaats van de betrokken vreemdeling diens aanvraag met stukken moet onderbouwen of eventuele tekortkomingen in de bewijsvoering dient te ondervangen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder hem had moeten contacteren om een beter zicht te krijgen omtrent de mogelijkheden van zijn vader om financieel voor hem in te staan. Er blijkt daarenboven niet welk nut een dergelijke vraag zou hebben aangezien verweerder reeds op de hoogte was van het feit dat verzoekers vader zelfs niet in staat was om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en gesteund werd door het OCMW. Verzoekers standpunt dat zijn vader steeds heeft ingestaan voor zijn eigen onderhoud is voorts niets anders dan een ontkenning van de realiteit die blijkt uit de aangebrachte attesten van het OCMW van Antwerpen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is naar België gekomen en woont hier samen met zijn vader. Zijn vader heeft de Belgische nationaliteit.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: “Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst aangezien hij in België een band kan onderhouden met zijn familie.

Dat het duidelijk is dat verzoeker het recht heeft een band met zijn familie op te bouwen en te onderhouden, en dat hij die kans ook moet kunnen krijgen!

Verzoeker mag niet van zijn familie gescheiden worden!”

2.2.2. Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn in België verblijvende vader. Er moet echter worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om zijn gezinsleven verder te zetten of te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker, die vierendertig jaar oud is, pas op 29 juli 2014 België binnenkwam, terwijl zijn vader reeds sedert 17 juli 1997 te Antwerpen is ingeschreven. Er kan bijgevolg niet zo maar worden aangenomen dat verzoeker om zijn voorgehouden gezinsleven met zijn vader te kunnen verderzetten plotseling tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk dient te worden gemachtigd, terwijl dit gezinsleven de afgelopen zeventien jaar blijikbaar ook mogelijk was zonder dat verzoeker in België verbleef. Daarnaast moet erop worden gewezen dat verzoekers vader net zoals verzoeker in Congo is geboren en er opgroeide en hij dus vertrouwd is met een verblijf in dat land en dat niet wordt aangetoond dat deze man om professionele of andere redenen niet samen met verzoeker in dat land zou kunnen verblijven. De Raad dient in dit verband ook ter benadrukken dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Gezien voorgaande vaststellingen blijkt niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK